

Mi ad bátorságot az Ige hirdetésére?

Lekció: 1Móz 37,1–11; 1Pt 2,1–3

Textus: Fil 1,12–18

Mi ad nekünk bátorságot Isten Igéjének hirdetésére? A helyes teológiai válasz, amelyet illik is mondanunk erre a kérdésre, bizonyára ott már a nyelvünk hegyén; és amikor erre gondolunk, vagy éppen ki is mondjuk ezt, nem feltétlenül esünk a képmutatás bűnébe. Mert ha úgy éreztük, majd pedig meggyőződünk, hogy Isten valamilyen módon megszólított, felébresztette hitünket, és mi ezután úgy döntöttünk, hogy nyíltan vállaljuk a hozzátartozást és azt, hogy róla úgy beszélünk, mint aki megismertette magát velünk és mellettünk van, akkor mindezek mögött tényleg a Szentlélek áll.

A Szentlélek adott erőt az apostoloknak is a bátor kiállásra, az ígéretek és beteljesedések hirdetésére, a megtérés szükségességének kimondására (ApCsel 2). A Lélek bátorításával mondták az apostolok a tiltás és megfélemlítés ellenére is: *nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk* (ApCsel 4,20), hogy ezzel be is teljesejék az, amit Jézus első kiküldésük alkalmával ígért nekik: amikor majd *helytartók és királyok elé hurcolnak énmiattam, ... ne aggódjatok..., hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. Mert ... Atyátok Lelke szól általatok.* (Mt 10,18–20)

Azonban az, hogy a Lélek ad bátorságot az Ige hirdetésére, csak úgy lesz ajkunkon képmutatástól mentes, ha önvizsgálatot tartunk; és nem palástoljuk, hanem őszintén vállalunk emberi gyarlóságainkat. Ugyanis Atyánk számításba vette ezeket, és fel is vállalta már akkor, amikor kiválasztott, megszólított, hitet és küldetést adott nekünk. Mert az ő ereje a mi erőtlenségünk által és gyarlóságunk ellenére is célhoz ér. (2Kor 12,9)

Ennek az önvizsgálatnak folytonosnak kell lennie, mert a helyzet, amelyben az Igét hirdetjük, mindig változik. De visszatekintve is szükséges önvizsgálatot tartanunk.

30–40 évvel ezelőtt, ifjan, egy másik bezárt társadalmi rendszerben, amely nyíltan felvállalta az istentagadást, a lelkipásztorokat és híveket a maga ellenségeinek tekintette, adott esetben megfélemlítette és üldözte őket, másképpen nyertünk bátorságot. Valahogy úgy, ahogyan a hajdani apostolok. De úgy is, ahogyan a mai igerész leírja: bátorságot merítettünk a miénknél nagyobb próbákat kiálló szolgatársaink kitartásából. Ugyanis Isten Szentleke nemcsak közvetlenül, hanem közvetve, mások példája által is erősít és ad bátorságot.

Mi azt várnánk inkább, hogy Isten Szentleke a maga tökéletes és mindenre hatalmas erejével érintsen meg – közvetlenül, egészen személyesen –, hogy egy szempillantás alatt minden megvilágosodjék előttünk, és felteljünk mennyei erővel. Csodálatos az, amikor valaki megélheti ezt – kisebb vagy nagyobb intenzitással. De szintén a Lélek adja a bátorító példákat személyek által, akiket azért sem szabad mellőznünk, mert ezzel a Lélek másokban végzett munkáját hagyjuk figyelmen kívül, vagy éppen lebecsüljük, mintha az kisebb értékű lenne.

Nincs a Bibliának olyan könyve, amely ne mutatna fel bátorító példaképet. A Krisztus születését közvetlenül megelőző századokban egyre hangsúlyosabb lett a hithősök bátorító példaadásának felelevenítése – Dániel, a Makkabeusok és Jézus Sirák könyve tükrözi

ezt, hogy aztán ezeknek mintáját követve szülessék meg a hitbéli hősök sora A zsidókhöz írt levélben is. Látnunk kell Isten Szentlelkének évezredek átölelő, folyamatos munkáját az elődök személyében, és látnunk kell ezt, meg kell keresnünk ma is a körülöttünk élő hittársakban.

Fiatalon, makkegészségesen, kicsattanó erőben, még a családalapítás előtt, csekély élet-tapasztalattal, de annál nagyobb fiatalos lendülettel, álmokkal és nagy reményekkel más-képpen voltam bátor az Ige hirdetésében. De – merem remélni – Isten még ezt is felhasználta; és hiszem, hogy az ifjú lendületet fel fogja használni ezután is.

Aztán másként nyertem bátorságot akkor, amikor már többet tapasztaltam, kudarcokat éltem át, amikor hitem is érettebbé lett, s amikor bizonyos mértékig átéltem a hatóságok előtti kiszolgáltatottságot, és már családomat is kellett féltennem. Akkor tényleg sok bátorságot nyertünk egymástól. Mert mások példaadása is bátorságot ad az Ige hirdetésére, a magunk példaadása pedig másoknak.

De az apostol arról is beszél, hogy hitbéli testvérei és szolgatársai közül némelyek – kapva azon a különben nem örvendetes alkalmon, hogy ő előzetes letartóztatásban van, és kihallgatásokon kell tisztáznia azt, hogy amit hirdet nem valami állam- és társadalom-ellenes tanítás és életforma –, szintén bátran szólják Isten Igéjét. Nincs semmi gond igehirdetésük tartalmával: Krisztust prédikálják. Viszont valójában nem a jóakarát és szeretet motiválja őket, hanem más indíték, szándék, s ezért igehirdetésük nem az igazi, hanem alkalom egy mögöttes emberi cél elérésére. Eszközként használják az igehirdetést. (Itt magyar Bibliáinkban a *színből*, *színelésből*, illetve a *szívből*, *meggyőződésből* szavakat olvashatjuk, amelyek nem tükrözik teljesen az apostol szavainak lényegét.)

Az apostol ezen szolgatársai tehát bátran hirdetik Isten Igéjét, de előbb-utóbb kiderül, hogy mi a mögöttes céljuk: ők gyötrelmet akarnak okozni az apostolnak – féltékenységből. Nem csoda, hogy a Pál apostolt tisztelő hívek bizonyára felháborodva mondták ezt vissza lelki atyjuknak. Ezek a szolgatársak önzők, nagyravágyók, becsvágyók voltak: irigykedtek Pálra, és nehezen tudták elviselni nagyságát.

No, de vannak ennél egyszerűbb és ártalmatlanabb helyzetek, amelyeket minden újonc igehirdető, illetve fiatalabb lelkipásztor átél, amikor tanárai, majd előljárói jelenlétében kell szolgálnia. Ha pedig ezek nincsenek jelen, mindjárt bátrabban lehet szólani. És azt is megélhetjük, hogy egy-egy nagyobb igehirdető, illetve lelkipásztor-egyéniesség mellett inkább csak árnyékban maradunk, s ez egy idő után terhessé válik. S hogy ez számunkra mennyire lesz terhes, a kiemelkedő szolgatárs magatartásától is függ.

Megtanultuk, megtanuljuk, hogy miként kell hűségesen hirdetni az Igét. Azt is, hogy az evangélium hirdetése Isten szeretetének és jóakarátának felmutatása: valóságosan, igazán; ami azt jelenti, hogy a szeretetről nemcsak beszélek, hanem megélem a prédikáció mondása közben is, akár ítéletet hirdetek, akár kegyelmet.

Az emberi gyarlóságok – az önzés, az irigység, a féltékenység, a versengés – nem néha bukkannak fel lelkipásztori szolgálatunk végzése közben, hanem éppen itt fognak teljes erővel előtörni – a legszentebb dolgok palástja alatt. És ez előbb vagy utóbb, de mindig kiderül.

Az apostol nem panaszkodik, amikor fogságának helyzetéről és némely szolgatársa szándékáról számol be kedves gyülekezetének tagjai előtt. Ő mindenekelőtt örömeinek ad hangot. Mert noha fogva van és kihallgatásokon kell megjelennie, az evangélium hirdetését, úgy néz ki, nem fogják letiltani és büntetni, és ezért sokan bátrabban hirdetik az igét. De ő semmiképpen sem akarta sárba taposni azokat a szolgatársait, akik fájdalmat akartak okozni neki. Ezzel nemcsak nagyon érett keresztyén lelkületről tett tanúbizonyságot, hanem arra akarta megtanítani a filippiben élő híveit, hogy az evangélium ereje végül is nem a szolgák kiválóságában rejlik, hanem abban, akiről az szól: Jézus Krisztusban.

A Szentlélek megbátorít közvetlenül és közvetve – a szolgatársak és hívek által.

Nekünk azonban folyton önvizsgálatot és bűnbánatot kell tartanunk; és kérnünk kell, hogy Isten szeretettel és jó szándékkal töltsön el, hogy szolgálatunk igazi legyen.